

V této práci se zabývám knihami pro děti, které napsal německý autor Michael Ende, a to především dvěma jeho základními počiny - knihami „Děvčátko Momo a ukradený čas“ a „Nekonečný příběh“. Pozornost věnuji hlavně dvěma oblastem - interpretaci a recepci jeho děl v německém a českém prostředí. Část interpretační vychází především z teoretických podkladů získaných studiem sekundární literatury, která je dostupná až na výjimky jen v německém jazyce.

V Endeho dílech se setkáváme s mnoha intertextuálními odkazy. K jeho nejdůležitějším pramenům patřily antická mytologie, romantismus a filozofické systémy Dálného východu. Dále se Ende inspiroval výtvarným uměním a jinými literárními díly - jednak z oblasti literatury pro děti a mládež, jednak z oblasti literatury pro dospělé (zde dominuje žánr fantasy). V první části jsou tedy charakterizovány Endeho knihy jako celek na základě nejdůležitějších aspektů a principů, se kterými Ende pracoval. Podle toho jsou členěny i jednotlivé kapitoly.

Druhá polovina práce se týká recepce a stojí z velké části na rozboru konkrétních článků a recenzí, které k tomuto tématu vycházely v německých a českých periodikách. Opírá se samozřejmě i o poznatky získané v první části práce. Byla potvrzena hypotéza, že ohlas v Německu byl mnohem silnější než u českých recipientů, což bylo způsobeno komplexem faktorů, z nichž k nejdůležitějším patří společenská a ekonomická situace.

Jedním z faktorů, které mohou ovlivnit recepci, je také podoba překladu. Proto jednu z kapitol druhé části věnuji srovnání dvou různých překladů Nekonečného příběhu.